

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobců: a) **N. M. K.**, narozená dne X
státní příslušnice Ruská federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod
Bezdězem

b) **nezl. M. S. I. G.**, narozený dne X
státní příslušník Ruské federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod
Bezdězem

c) **nezl. M. S. I. G.**, narozený dne X
státní příslušník Ruské federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod
Bezdězem

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2025, č. j. KRPU-81455-29/ČJ-2025-040022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2025, č.j. KRPU81455-29/ČJ-2025-040022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byli žalobci podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěni za účelem správního vyhoštění a podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobců.
2. Křestní jména žalobců b) a c), a data narození žalobkyně a) a žalobce c) byla v žalobě uvedena odlišně od jejich jmen a dat narození, uvedených v jejich osobních dokladech, které jsou součástí správního spisu. Soud proto označil v záhlaví tohoto rozsudku jména žalobců a data jejich narození tak, jak jsou uvedena v jejich dokladech. Stejně tak bylo nesprávně označeno č. j. napadeného rozhodnutí. S ohledem na obsah rozhodnutí, které bylo přiloženo k žalobě, vycházel soud při svém rozhodnutí z toho, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí žalované vydané pod č. j. KRPU-81455-29/ČJ-2025-040022.

Žaloba

3. Napadenému rozhodnutí žalobci vytýkali nezákonnost a nepřezkoumatelnost, neboť měli za to, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí zdůvodnila pouze obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody žalobců a pregnantně vysvětlila, proč se uchýlila k jejich zajištění.
4. Žalobci především zdůraznili, že žalovaná je povinna ve všech případech vážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince, a to zejména s ohledem na zajištění nezletilých žalobců - dětí žalobkyně, kterými jsou M. S. I. G., narozený dne X a M. S. I. G., narozený dne X.
5. Dle žalobců je odůvodnění napadeného rozhodnutí všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobců, když žalovaná nedostála povinnosti ani předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Přitom závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise. Na podporu své argumentace citovali žalobci příslušné pasáže rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 91/2016-27 a č. j. 1 Azs 248/2014-27.
6. Dle žalobců Chorvatsko čelí různým problémům v oblasti azylového systému, který není připraven na současné migrační tlaky. Jedním z hlavních nedostatků je kapacita přijímacích center, která často nestačí zvládnout vysoký počet žadatelů o azyl. Tento problém je společný pro mnoho států EU, přičemž Chorvatsko jako hraniční stát Schengenského prostoru je pod větším tlakem kvůli tranzitnímu charakteru země. Tato skutečnost je zřejmá i z toho, že po sejmutí otisků prstů a podepsání příslušných dokumentů jsou žadatelé o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezinárodní ochranu pouze odvezení na vlakové nádraží bez dostatečných informací. I proto se žalobci domnívali, že mohou Chorvatsko opustit a dále cestovat. Dalším problémem Chorvatska je dle žalobců délka azylových řízení, která se často zpožďují kvůli nedostatečným administrativním kapacitám a pomalým procesům. Zároveň jsou kritizovány i postupy na hranicích, kde dochází k občasnému porušování práv migrantů, včetně případů neoprávněného zadržování či špatných podmínek v detenčních zařízeních. Chorvatsko také čelí výzvám v integraci žadatelů o azyl a zlepšení dlouhodobého přístupu k sociálním službám.

7. Žalobci se tedy domnívali, že mohou dále legálně překročit hranice Chorvatska a cestovat po zemích EU. Žalobci uvedli, že mají finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé rodiny zpět do Chorvatska, přičemž tuto skutečnost sdělila žalobkyně a) při sepsání úředního záznamu žalované, jakož i ochotu vrátit se v případě propuštění zpět do Chorvatska, což ovšem žalovaná nevzala při svém rozhodnutí v úvahu.
8. Dále žalobci namítali nepřiměřenost délky trvání zajištění a absenci odůvodnění stanovené délky v napadeném rozhodnutí, ovšem bez bližší argumentace vztahující se k danému případu, neboť námitky byly zcela obecné a vztahovaly se spíše k rozhodnutí, jímž byla doba zajištění prodlužována.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť měla za to, že postupovala v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.
10. Žalovaná konstatovala, že přistoupila k zajištění žalobkyně za účelem jejího předání do státu odpovědného za konečné posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, protože v daném případě žalobkyně naplňuje veškeré předpoklady pro zajištění a následnou realizaci předání. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně vstoupila a pobývala na území neoprávněně, čímž byla naplněna jedna ze stěžejních podmínek zajištění, když žalobkyně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu a pobývá na území České republiky v rozporu nejen se zákonem o pobytu cizinců, ale taktéž v rozporu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806/EU ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jehož příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni a taktéž v rozporu s Schengenským hraničním kodexem tak, jak je odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Shoda otisků prstů v systému Eurodac pak prokázala, že žalobkyně podala na území Chorvatska žádost o azyl. Žalobkyně jednoznačně spadá do působnosti Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Žalovaná obdržela dne 9. 5. 2025 oznámení o tom, že Chorvatsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobkyně zpět na své území. Žalovaná doplnila, že je jí z vlastní činnosti a komunikace s dublinským střediskem známo, že realizace předání cizinců do Chorvatska v rámci dublinského řízení je reálná a možná.
11. K žalobní námitce, že žalobkyně projevila ochotu se vrátit sama do Chorvatska žalovaná uvedla, že u žalobkyně bylo prokázáno vážné nebezpečí útěku, neboť žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně, má být předána do Chorvatska tedy do státu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přímo nesousedí s Českou republikou a žalobkyně nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat; žalobkyně vědomě nesetřvala do konečného posouzení svého pobytu ve státě, kde požádala o azyl, ale neoprávněně cestovala přes další státy EU a dne 26. 4. 2025 se pokusila vstoupit na území Spolkové republiky Německo. V podrobnostech pak žalovaná odkázala na str. 10 napadeného rozhodnutí. Na základě uvedených zjištění pak nebylo dle žalované možné spoléhat na tvrzení, že žalobkyně po propuštění odcestuje do Chorvatska.

12. Žalovaná dále uvedla, že při svém rozhodnutí vzala v potaz rovněž skutečnost, že žalobkyně cestovala s nezletilými dětmi. Před zajištěním žalobkyně se zabývala i možností užití mírnějších opatření. Dospěla přitom k závěru, že vzhledem k okolnostem případu a úmyslu žalobkyně nelze její tvrzení považovat za záruky skýtající jistotu, že by se s rodinou neskřývala před výkonem rozhodnutí o přemístění v situaci, kdy bylo zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
13. K žalobní námitce, že nedostála své povinnosti a nezhodnotila, zda přemístění žalobkyně do daného státu nebrání systémové nedostatky azylového řízení v daném státě žalovaná uvedla, že se případnými systémovými nedostatky v Chorvatsku zabývala, a to na základě dostupných informací ze své úřední činnosti. Svě závěry žalovaná shrnula na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobci v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhli konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Nad rámec žalobních námitek, především za účelem ověření aktivní legitimace žalobců (nezletilých dětí) pro podání žaloby, soud konstatuje, že byť žalovaná napadeným rozhodnutím formálně nerozhodla o zajištění žalobců b) a c) (dětí žalobkyně), nic to nemění na tom, že rozhodnutí má stejné účinky i vůči nim, když v jeho důsledku byli i oni umístěni

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do zařízení Bělá-Jezová a tím fakticky omezení na své osobní svobodě (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14). Skutečnost, že bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto pouze o zajištění žalobkyně a), tudíž neomezilo její nezletilé děti [žalobce b) a c)] v tom, aby se proti rozhodnutí o zajištění bránily žalobou. Tento právní názor byl následován i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. jeho rozsudky ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72). Dále se tedy soud věnoval důvodnosti žalobních námitek uplatněných žalobci v předmětné žalobě.

18. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
19. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
20. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byli dne 27. 4. 2025 kontrolováni hlídkou žalované v blízkosti bývalého hraničního přechodu Petrovice – Bahratal, a to poté, co byl žalobcům a dalším dvěma rodinným příslušníkům odepřen vstup na území Spolkové republiky Německo. Při kontrole předložila žalobkyně platný cestovní doklad Ruské federace, v němž však nebylo vyznačeno platné vízum ani oprávnění k pobytu. Žalobci byli proto zajištěni a eskortováni, následně byly žalobkyni a) sejmuty kontrolní otisky prstů za účelem jejich porovnání. Při porovnání otisků žalobkyně a) v systému Eurodac bylo zjištěno, že žalobkyně a) byla dne 25. 4. 2025 v Chorvatsku, kde požádala o azyl.
21. Dne 27. 4. 2025 byl s žalobkyní a) sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, kdy žalobkyně sdělila, že je stejně jako ostatní s ní cestující rodinní příslušníci [kromě žalobců b) a c)] ještě další dvě děti – S. M., nar. X a L. M., nar. X], státní příslušníci Ruské federace. Dne 22. 4. 2025 se všichni přepravili letecky do Turecka, dále pokračovali přes Bosnu a Hercegovinu do Chorvatska, přičemž na hraničním přechodu byli vráceni zpět. Následující den na hraničním přechodu do Chorvatska požádali žalobci o azyl, byli chorvatskou policií převezeni na služebnu, která se nacházela nedaleko hranic, kde byly pořízeny jejich fotografie, byly jim sejmuty otisky prstů a byl s nimi sepsán protokol. Po provedení těchto úkonů jim byly předány dokumenty a byli odvezeni na nádraží. Podle sdělení žalobkyně a) chtěli navštívit rodinu žalobkyně a) ve Spolkové republice Německo, taxislužbou odjeli do Záhřebu, kde si zakoupili jízdenky na autobus a cestovali do Německa. Cílem cesty žalobkyně a její rodiny byla Spolková republika Německo, kde chtěli požádat o azyl. Žalobkyně měla v úmyslu se ve Spolkové republice Německo léčit. Žalobkyně uvedla, že by se v případě propuštění vrátila s dětmi do Chorvatska, neboť disponuje dostatečnými finančními prostředky pro návrat (finanční hotovostí cca 2 200 Euro a 4 600 USD). Žalobkyně dále uvedla, že si není vědoma skutečnosti, že jako státní příslušnice Ruské federace je oprávněna vstoupit na území České republiky, resp. na území všech států EU pouze s platným oprávněním k pobytu. Dále žalobkyně sdělila, že na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nikoho nezná, nemá zde ani v jiném státě EU žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby.

22. Soud se nejprve zaměřil na žalobci namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobci spatřovali v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
23. K žalobní námitce, že v napadeném rozhodnutí chybí úvaha žalované ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ohledně překážek předání žalobců do Chorvatska (systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku), soud uvádí, že žalovaná se na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí explicitně zabývala překážkami předání žalobců do Chorvatska ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž popsala svá zjištění ohledně chorvatského azylového zařízení a uplatňování státní moci v Chorvatsku. Následně dospěla k závěru, že nejsou dány překážky pro předání žalobců do Chorvatska. Soud shledal předmětnou úvahu dostatečnou. Z napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalobci b) a c) jsou nezletilí a žalovaná vysvětlila svůj závěr, že v případě jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců nebudou narušena jejich práva. Namítali-li žalobci, že bylo povinností žalované zvážit možnost aplikace mírnějších opatření, pak soud konstatuje, že žalovaná této své povinnosti dostala, když na str. 8 a násl. napadeného rozhodnutí uvedla konkrétní důvody, které jí zabránily těchto mírnějších opatření (rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky) využít. V rámci těchto úvah se vypořádala rovněž se sdělením žalobkyně a), že by se v případě propuštění vrátili zpět do Chorvatska.
24. S ohledem na výše uvedené tedy soud dospěl k závěru, že žalovaná nepoužila v napadeném rozhodnutí jen obecné úvahy, jak to namítali žalobci, nýbrž žalovaná se konkrétní situací žalobců podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobců. Soud proto neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou.
25. K žalobní námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci soud uvádí, že námitka je značně neurčitá, když v podstatě vychází z argumentace žalobců, že žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí jen obecné úvahy o tom, proč bylo nutné zajištění žalobců. Z žalobního tvrzení však nelze nikterak dovodit, co by měla žalovaná ve správním řízení dále zjišťovat, a v čem byl jí zjištěný skutkový stav nesprávný. Dle názoru soudu žalovaná opatřila dostatek podkladů pro závěr, že žalobci vstoupili neoprávněně na území České republiky, a že jsou splněny zákonné předpoklady pro jejich zajištění na nezbytně nutnou dobu. Při posuzování osobních poměrů žalobkyně a) přitom žalovaná vycházela z výpovědi samotné žalobkyně. Neurčitost předmětné žalobní námitky brání soudu zabývat se jí podrobněji. Soud proto uzavírá, že shledal, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Následně se soud zabýval žalobními námitkami zpochybňujícími věcné důvody zajištění žalobců. Stěžejním argumentem žalobců byla v daném případě námitka upozorňující na to, že žalobci b) a c) jsou nezletilí, přičemž bylo pochybením žalované, pokud tuto skutečnost v rámci napadeného rozhodnutí řádně nereflektovala, a nezvážila možnost aplikace mírnějšího opatření. Toto tvrzení žalobců však nemá oporu v napadeném rozhodnutí.
27. Na tomto místě je třeba připomenout, že žalovaná napadeným rozhodnutím formálně zajistila pouze zletilou žalobkyni a), přičemž nezletilí žalobci b) a c) s ní jako se svou zákonnou zástupkyní byli v zařízení ubytováni. Přesto mělo napadené rozhodnutí stejné účinky i na nezletilé žalobce, neboť v jejich důsledku byli umístěni do zařízení pro zajištění cizinců spolu se svou matkou Nezletilí žalobci tak za vyvstálé situace *de facto* sdíleli stejný režim jako jejich zákonná zástupkyně (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3289/14).
28. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že by za standardní situace postačovalo vydání rozhodnutí o povinnosti žalobců opustit území České republiky, žalovaný však shledal, že žalobci by takto uloženou povinnost nerespektovali, když sama žalobkyně a) uvedla, že cílem jejich cesty je Spolková republika Německo, kde měli v úmyslu požádat o azyl a žalobkyně a) se chtěla na území tohoto státu léčit. Tvrzení žalobkyně, že by se v případě propuštění vrátila na území Chorvatska, žalovaná neuvěřila a zdůraznila, že žalobci se bez platného oprávnění k pobytu v jakémkoli členské státě EU nemohou sami legálním způsobem pohybovat. Žalobkyně nemá v úmyslu zdržovat se na území České republiky, nemá zde ani možnost pobytu, tudíž neoznámila policii adresu místa pobytu za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaná tedy dospěla k závěru, že v daném případě nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření a přistoupila k zajištění žalobkyně a) a v samotném důsledku i k zajištění jejich nezletilých dětí.
29. V této souvislosti považuje soud za účelné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, který se zajištěním nezletilých zabýval, a v němž bylo mj. vysloveno, že „[z]ajištění dítěte tedy není vyloučeno, je však podřízeno přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Právní předpisy v této souvislosti opakovaně zdůrazňují nejlepší zájem dítěte. (...) Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. (...) Ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), vykládající Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále též jen „Úmluva“), obecně nevylučuje zajištění nezletilých cizinců. Například v rozsudku ze dne 12. 7. 2016 ve věci *A. M. a ostatní proti Francii*, č. 24587/12, ESLP zdůraznil, že „[p]řítomnost dětí doprovázejících své rodiče v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout“. (...) V daném případě ESLP neshledal porušení čl. 5 Úmluvy (právo na svobodu a osobní bezpečnost), protože vnitrostátní orgány účinně zkoumaly, zda je zajištění rodiny skutečně nejzazším opatřením, které nelze nahradit jiným opatřením, jež by bylo méně omezující (svá rozhodnutí opřely o tři důvody – odmítnutí stěžovatelky kontaktovat cizineckou policii za účelem zorganizování odjezdu, absence dokladu totožnosti stěžovatelky a nejistý a dočasný charakter ubytování rodiny). Zajištění proběhlo v souladu se zákonem a sledovalo legitimní cíl boje proti nelegální imigraci a kontroly vstupu a pobytu cizinců na území státu. Ohledně přiměřenosti zajištění ESLP zdůraznil, že při hledání rovnováhy mezi zajištěním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochrany veřejného zájmu a individuálních práv je nutné zohlednit též další mezinárodní smlouvy, zejména Úmluvu o právech dítěte. Státy proto musí sladit imigrační politiku s ochranou základních práv. Při rozhodování o zajištění musí vnitrostátní orgány přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte; tento princip musí být při jakémkoli rozhodování týkajícím se dětí rozhodujícím faktorem. Nejlepší zájem dítěte přitom vyžaduje, aby byla v největší možné míře zachována jednota rodiny a k zajištění bylo přistoupeno až k jako poslednímu možnému opatření poté, co byly prověřeny všechny jeho možné alternativy. V případech zajištění rodin s dětmi je třeba zkoumat, zda u stěžovatelů existuje zvláštní riziko útěku, které činí zajištění nezbytným, zda byly zvažovány alternativy k zajištění a zda příslušné orgány vyvinuly veškeré úsilí k urychlené realizaci vyhoštění, které by zkrátilo dobu zajištění na minimum. ESLP však v této věci dovodil porušení čl. 3 Úmluvy (zákaz nelidského či ponižujícího zacházení), ovšem s ohledem na charakter zařízení, kde se děti nacházely. NSS podotýká, že v této věci řešil ESLP umístění dětí ve věku 4 měsíců a 2,5 roku do zařízení pro zajištění cizinců spolu s jejich matkou. ESLP připomněl, že v minulosti opakovaně shledal porušení čl. 3 Úmluvy ve vztahu k zajištění dětí doprovázejících své rodiče (Kanagaratnam a ostatní proti Belgii, č. 15297/09, rozsudek ze dne 13. 12. 2011; Muskhadzhiyeva a ostatní proti Belgii, č. 41442/07, rozsudek ze dne 19. 1. 2010; a Popov proti Francii, č. 39472/07 a 39474/07, rozsudek ze dne 19. 1. 2012) z důvodu společného působení tří faktorů: „nízkého věku dětí, délky zajištění a neuzpůsobeného typu zařízení“. Dále ESLP uvedl, že z článku 3 Úmluvy pro státy vyplývá povinnost poskytnout dětem ochranu přijetím adekvátních opatření. Navíc je třeba mít na paměti extrémní zranitelnost dětí, která převáží nad jejich právním postavením osob, které vstoupily na území státu nelegálně. Směrnice Evropské unie ostatně též děti řadí mezi zranitelné skupiny osob, které vyžadují zvláštní pozornost ze strany příslušných orgánů. (...) Porušení povinností ze strany členských států Rady Evropy se zpravidla dělo ve vztahu k velmi malým dětem. Zajištění dětí však ani tady neporušuje čl. 3 Úmluvy automaticky, jak se snad domnívají stěžovatelé, ale vždy se zřetelem na konkrétní okolnosti případu (srov. k tomu nedávno též např. S. F. a ostatní proti Bulharsku, č. 8138/16, rozsudek ze 7. 12. 2017). Např. v případě Muskhadzhiyeva a ostatní proti Belgii bylo stěžovatelům sedm měsíců, tři a půl roku, pět let a sedm let; zadržení byli po dobu jednoho měsíce. ESLP vzal v potaz jejich věk, délku zadržení, skutečnost, že detenční zařízení nebylo vhodné pro děti, a též lékařskou zprávu, že děti měly v důsledku pobytu v detenčním centru závažné psychologické problémy. Právě tyto okolnosti odůvodnily porušení čl. 3 Úmluvy. Stěžovatelé ve věci Kanagaratnam a ostatní proti Belgii byli naproti tomu podstatně starší: bylo jim třináct, jedenáct a osm let, a doba detence byla čtyři měsíce. ESLP zde vzal v potaz vyšší věk dětí, jakož i to, že zde nebyl žádný důkaz o stresu či jiné psychické újmě v zajišťovacím centru. Přesto ESLP dovodil porušení čl. 3, a to s ohledem na (a) nevhodnost detenčního centra pro děti, (b) děti byly zcela odděleny od otce, který byl zatčen na Srí Lance, (c) jejich matka, která s nimi byla zajištěna v centru, nebyla s to o děti náležitě pečovat, (d) délku detence. Instruktážní rovněž je, jak ESLP shrnul svou judikaturu proti Francii z roku 2016 – R. M. a další proti Francii (č. 33201/11, rozsudek ze dne 12. 7. 2016), A. B. a další proti Francii (č. 11593/12, rozsudek ze dne 12. 7. 2016), shora cit. A. M. a ostatní proti Francii, R. K. a další proti Francii (č. 68264/14, 12. 7. 2016) a R. C. a V. C. proti Francii (č. 76491/14, rozsudek ze dne 12. 7. 2016). V této pětici rozsudků proti Francii řešil ESLP stížnosti dětí mezi čtyřmi měsíci a čtyřmi roky, které byly zajištěny na dobu mezi sedmi a osmnácti dny. ESLP v těchto věcech upozornil na individuální okolnosti každého případu. Jedno zařízení bylo umístěno hned vedle přistávací dráhy letiště, takže byli stěžovatelé vystaveni vysokému hluku; v jiném zařízení nebyli děti dostatečně odděleni od části zařízení pro dospělé, byli vystaveni celodenním hlasitým hlášením z reproduktorů atd. (viz shrnutí ve věci S. F. a další proti Bulharsku, č. 8138/16, rozsudek ze dne 7. 12. 2017). Rozsudek ve věci S. F. a další proti Bulharsku

se týkal zajištění v době vrcholící evropské migrační krize v roce 2015, šlo o zajištění pěti občanů Iráku, manželů a jejich tří synů, šestnáct let, jedenáct let a jeden a půl roku. ESLP jako porušení čl. 3 Úmluvy dovedl zajištění v detenčním centru ve Vidinu, kde po příjezdu byli stěžovatelé prohlédáni a následně zbaveni všech svých osobních věcí včetně plen, dětské lahve a mléka pro jejich roční dítě. Po umístění do cely nedostali žádné jídlo ani pití a nebylo jim dovoleno jít na toaletu. Protože v cele nebyla ani žádná nádoba, museli konat potřebu na podlahu. Podmínky panující v zajišťovacím zařízení byly celkově velmi špatné a nelze je považovat za vyhovující ani pro krátký pobyt pro děti ve věku rok a půl, jedenáct let a šestnáct let. ESLP rovněž zdůraznil, že ani masivní příliv migrantů nemůže stát zbavit povinnosti zajistit migrantům podmínky respektující jejich lidskou důstojnost. Situace extrémní složitosti, v níž se vnitrostátní orgány v těchto případech nacházejí, je jedním z faktorů, které je nutné zohlednit při posouzení, zda podmínky zajištění porušily článek 3 Úmluvy. Z této judikatury vychází ve své praxi též Ústavní soud. Podle něj na „zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta nad rámec výše řečeného požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí doprovázejících své rodiče v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokážou, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout“ [nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14 (N 72/85 SbNU 277)].“

30. Jak tedy plyne z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, zajištění dítěte není vyloučeno, je však podřízeno přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Právní předpisy totiž v této souvislosti opakovaně zdůrazňují nejlepší zájem dítěte. Ústavní soud pak s odvoláním na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 3289/14 uvedl, že „[a]by bylo vůbec možné se zabývat špatným zacházením ve smyslu čl. 3 Úmluvy, musí napadené zacházení překročit minimální úroveň závažnosti. Její posouzení je relativní a závisí na všech okolnostech případu, jako je délka zacházení, jeho fyzické a psychické dopady na oběti, a v některých případech také na pohlaví, věk či zdravotní stav oběti. Se zbavením osobní svobody je nevyhnutelně spojena jistá míra utrpení či ponížení, stát proto musí zajistit, aby podmínky zbavení osobní svobody respektovaly lidskou důstojnost a aby osoby zbavené svobody nebyly vystaveny tísní nebo strádání o intenzitě přesahující nevyhnutelný stupeň utrpení, který je s detencí spojen a je jí vlastní.“ S ohledem na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva je poté při rozhodování o detenci dětí třeba zvážit působení tří faktorů, a to nízkého věku dětí, délky zajištění a neuzpůsobeného typu zařízení. Žalovaná tedy musí vzít vždy do úvahy nejlepší zájem dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). V posuzované věci však nezletilí žalobci (ve věku 14 a 15 let) v žalobě neuvedli žádné konkrétní okolnosti, proč je jejich zajištění ve smyslu nadepsaných judikturních závěrů protiprávní. Ve své značně obecné argumentaci neupozornili na žádné negativní průvodní okolnosti jejich zajištění, resp. nespecifikovali jakékoliv negativní dopady na nezletilé žalobce b) a c), ani nepopsali konkrétní důvody, proč by Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová bylo nevhodné pro nezletilé osoby.
31. Přesto, nad rámec konkrétní žalobní námitky, soud považuje za vhodné zdůraznit, že Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová bylo hodnoceno jako vhodné zařízení i pro pobyt zranitelných osob, resp. jako vhodné též z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dítěte. Podmínkami v zařízení Bělá-Jezová ve vztahu k nezletilým dětem se totiž zabýval i Ústavní soud, podle něhož tyto podmínky nebyly v rozporu se zárukami vyplývajících ze zákazu mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy (srov. nález

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3289/14). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 233/2024-59, došlo v zařízení Belá Jezová k výraznému zlepšení podmínek právě s cílem toto zařízení co nejvíce přizpůsobit pobytu rodin s dětmi a dalších zranitelných osob.

32. Soud se dále zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobkyně do Chorvatska a tvrzených systémových nedostatků tamního azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že *„správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
33. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud upřesnil, že *„při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“*
34. Na uvedená rozhodnutí navázal rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, podle kterého v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Rozšířený senát zdůraznil, že *„s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností, a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení*

namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námitky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namísto rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost“.

35. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobců do jiného členského státu alespoň potenciálně možné. Musí se přitom zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku.
36. Žalovaná tedy měla povinnost zabývat se reálností předání žalobců do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání cizinců do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění cizince přitom považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a kam je předání cizince alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu prověřovala Chorvatsko jakožto stát, ve kterém žalobkyně v minulosti o mezinárodní ochranu požádala, jak vyplynulo z její výpovědi i z evidence EURODAC.
37. Soud zdůrazňuje, že žalobci v řízení o zajištění nenamítali existenci systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatsku a neuváděli ani žádná tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit jakékoli pochybnosti o existenci takových nedostatků, natožpak pochybnosti důvodné. Žalobkyně a) naopak dne 27. 4. 2025 v rámci podání vysvětlení uvedla, že v Chorvatsku požádali o azyl, a že jí ani dětem v Chorvatsku nehrozí žádné nebezpečí. Žalobkyně sice zároveň uvedla, že se může vrátit do Chorvatska, neboť má dostatek finančních prostředků, avšak toto tvrzení žalobkyně není významné. Je zřejmé, že žalobci cestovali za lepším životem do Německa, přičemž však byli zadrženi v Chorvatsku při nelegálním pobytu. Žalobci požádali o azyl v Chorvatsku. Skutečnost, že žalobci nemají zájem žít v Chorvatsku, ale mají v úmyslu jet do Německa nemá význam z hlediska existence překážek pro předání žalobců do Chorvatska.
38. Žalovaná na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí uvedla, že Chorvatsko postupuje v souladu s platnou legislativou Evropské unie včetně nařízení Dublin III. Upozornila, že v Chorvatsku státní moc dodržuje lidská práva, je schopna jejich dodržování zajistit a umožňuje činnost nezávislým právníkům osobám dohlížejícím právě na tato práva. Dále žalovaná poukázala na poznatky z vlastní činnosti, že Česká republika cestou ministerstva vnitra zahajuje a vede dublinská řízení o předání žadatelů o mezinárodní ochranu podanou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Chorvatsku neoprávněně pobývajících na území ČR a že se tato předání daří realizovat. Žalovaná upozornila na vlastní poznatky na základě výpovědí cizinců, že přijímací a pobytová střediska v Chorvatsku jim poskytují ubytování, základní hygienické zázemí i stravu. Žalovaná dále zdůraznila, že na úrovni orgánů Evropské unie a Organizace spojených národů nebyla vydána žádná doporučení či stanoviska, ze kterých by vyplývaly systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku a nemožnost vydávat cizince do Chorvatska za účelem provedení azylového řízení. Soud se ztotožňuje se zjištěními žalované a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalobci ve správním řízení neuplatnili žádná relevantní tvrzení, která by uvedené závěry vyvracely, vyhodnotil soud uvedené odůvodnění žalované jako dostatečné.

39. Dostatečné byly také podklady, které si žalovaná pro své rozhodnutí opatřila. Vzhledem k tomu, že z výpovědi žalobkyně a) nevyplývaly žádné důvody, které by bránily jejímu předání do Chorvatska, postačila jako podklad Informace OAMP ze dne 24. 9. 2024 o azylovém systému v Chorvatsku, která je součástí správního spisu. Žalobkyně ostatně ani v žalobě nenamítala, že by se situace v Chorvatsku od doby vydání této zprávy změnila (zejména netvrdila, že by se zhoršila).
40. K žalobním námitkám, že azylové řízení v Chorvatsku trvá dlouho z důvodu nedostatečných administrativních kapacit a vysokého počtu žadatelů o azyl, soud konstatuje, že tyto námitky neuplatnili žalobci ve správním řízení. Soud v kontextu výše uvedených zjištění žalované i soudu nepovažuje dané námitky za relevantní, neboť případná prodlužující se délka azylového řízení v Chorvatsku a vysoký počet žadatelů o azyl v Chorvatsku nejsou dostatečným důvodem k tomu, aby žalobci nemohli být předáni do Chorvatska. Žalovaná na základě Informace OAMP ze dne 24. 9. 2024 dovodila, že situace v Chorvatsku není tak špatná, aby byla naplněna překážka předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, s čímž soud souhlasí.
41. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce nepřiměřenosti délky trvání zajištění zejména s ohledem na nezletilé žalobce. Žalovaná na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že dobu zajištění žalobců stanovila podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to na 30 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy jejich předání na území Chorvatska. Uvedla dále, že dobu zajištění stanovila v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, a že při stanovení doby trvání zajištění vycházela ze shromážděných podkladů, na základě kterých je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobců na území České republiky a také skutečnost, že žalobkyně podala na území Chorvatska žádost o mezinárodní ochranu.
42. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvou týdnů lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.“

43. Žalovaná na podporu své argumentace v napadeném rozhodnutí poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, ve kterém Nejvyšší správní soud aproboval lhůtu jednoho měsíce v obdobných případech, přičemž mimo jiné uvedl: *„Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07).“* Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a v poměrech projednávané věci konstatuje, že odůvodnění doby zajištění 30 dnů není v napadeném rozhodnutí odůvodněno příliš podrobně. Je však třeba brát v úvahu koncept lhůt stanovených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, kde jsou stanoveny poměrně krátké lhůty pro jednotlivé dílčí úkony. Za této situace soud považuje stanovenou dobu zajištění 30 dnů za přiměřenou, přispívající k urychlení souvisejících administrativních úkonů ve smyslu citovaného judikátu. Na závěru o přiměřenosti lhůty nic nemění ani skutečnost, že žalobci b) a c) jsou nezletilými dětmi. Jak uvedla žalovaná na str. 9 napadeného rozhodnutí v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, kde budou nezletilí žalobci umístěni spolu se svou matkou, je zajištěno veškeré zázemí pro jejich zdravý vývoj. Žalobci přitom nikterak nezpochybnili správnost žalovanou zjištěných skutečností, že *„zařízení je uzpůsobeno právě pro zajištění rodin s dětmi. V uvedeném zařízení jsou pro ubytování rodin s dětmi k dispozici samostatné pokoje ve zcela novém objektu zbudovaném právě s ohledem na potřeby rodin s dětmi. Dále je k dispozici adekvátní vybavení — dle věku dítěte je dostupné veškeré zařízení, které dítě ve svém věku potřebuje (např. dětská postýlka, přebalovací pult, vanička, hygienické prostředky, strava dle věku dítěte). Dostupnost lékařské péče jak pro dospělé, tak i pro děti, (v zařízení jsou vybavené ordinace pro dospělé i děti s odpovídajícím lékařským personálem). V zařízení je zajišťována školní docházka, a to ve spolupráci se ZŠ Bělá pod Bezdězem. V rámci volnočasových aktivit je pro zajištěné cizince i s nimi umístěné děti široká nabídka jak pro dospělé (např. tělocvična, fitness, venkovní hřiště, internetový koutek, TV místnost, dílna, knihovna, ping-pong), tak děti (např. dětské centrum s mateřskou školkou, venkovní hřiště jak pro kolektivní hry, tak pro dětské aktivity — řada herních prvků, dětem jsou k dispozici odrážedla a řada dalších hraček a her pro vnitřní i venkovní použití). Pro děti jsou zajišťovány i aktivity (výlety) mimo zařízení — např. ZOO, aquapark Liberec. Soud proto nepředpokládá, že by v důsledku zajištění trvajícího několik týdnů nezletilí žalobci v uvedeném zařízení jakkoli strádali.*
44. Ze všech výše uvedených důvodů tedy soud shrnuje, že neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).
45. Soud nepřehlédl, že se žalobci současně domáhali přiznání odkladného účinku podané žalobě. Nicméně soud o tomto návrhu nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl ve lhůtě stanovené v § 73 odst. 4 s. ř. s., a rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě tak zcela pozbylo smyslu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. května 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.